

Filmfotografen. – Jeg synes egentlig prosessen er viktigere enn selve filmen. Man lærer så mye av de man jobber med, måten man kommuniserer, løser problemer, og kreativt går sammen og skaper noe, sier Benjamin Loeb.

Film

Super- øyet

Filmfotograf Benjamin Loeb (31) har filmet reklamer for Nike og Facebook . Og Nicolas Cage i underbuksen.

TEKST *John-Arne O. Gundersen*
FOTO *Oystein Klock*

— 1

Den første. Benjamin Loeb har jobbet som filmfotograf på fem spillefilmer. Hans første var «Hello Destroyer» fra 2016.

— 2

Bilder til musikk. Loeb startet karrieren med å lage kortfilmer og musikkvideoer gratis i Canada. Her har han fått med seg skuespiller Amanda Seyfried i en musikkvideo.

— 3 & 4

Gjennombruddet. «Mandy», ble spilt inn i Belgia om natten, med Nicolas Cage i hovedrollen. – Det er alltid *nerve wrecking* å jobbe med mennesker med så mye erfaring, spesielt når jeg er så ung selv, sier Benjamin Loeb.

ALLE FOTO: BENJAMIN LOEB

RIFLESKYTINGEN HADDE NOK ingen avgjørende betydning for at han ble filmfotograf, men likevel, det var på skytebanen man oppdaget Benjamin Loebes skarpe blikk.

– Som liten hadde jeg ikke lyst til å sitte ved en pult. Jeg likte ikke skolen, så jeg prøvde alt annet. Fotball, badminton, capoeira, judo, basketball og til slutt ble det rifleskyting.

Han lukket det venstre øyet, siktet med høyre, trakk av.

Han var langsynt, pluss seks på det venstre øyet, uten at han visste det selv.

– Jeg var tilnærmet *legally blind*, men hadde aldri gått med briller. Da jeg begynte med rifleskyting, traff jeg alltid midt i blinken fra første time, og man lurte på hvorfor jeg var så flink.

Han lukket det venstre øyet, siktet med høyre, trakk av.

– Teorien var at høyreøyet hadde kompensert for det venstre hele livet. Det hadde blitt et superøye.

LOVENDE FILMFOTOGRAF. Benjamin Loeb (31) har filmet reklamer for Nike, New Balance, Facebook, Yves Saint Laurent, Prada, British Airways og Montblanc – og dessuten fem spillefilmer, med stjerner som James Franco og Nicolas Cage.

Tidligere i år ble han av det amerikanske magasinet *Variety* trukket frem på en liste over de ti mest lovende filmfotografene i verden.

– Å få en slik anerkjennelse betyr mye. Det er et godkjentstempel som gjør at jeg lettere kommer inn i rom med nye og bedre mennesker, og til slutt kanskje får de prosjektene jeg ønsker å jobbe på.

Nå, etter å ha fulgt planen, som var å forlate Norge for å bygge opp en karriere i Canada og USA, har han flyttet hjem til Oslo, og sitter tilbakelent i sofaen på Tøyen i t-skjorte og pyjamasbukse. Han har kortbarbert hår, runde briller og en filmstripe tatoveret på håndleddet. Sollyset strømmer inn det store vinduet bak ham og lyser opp en firkant der det faller ned på tregulvet. Ingen bilder på veggene.

– Jeg blir ofte nervøs før en jobb. Jeg synes det er spennende, og jeg vet det er masse penger på spill, mange mennesker som følger med på hva jeg gjør, sier Loeb.

Hans seneste, store jobb, var før sommeren. Da var han i New York i fire måneder for å jobbe på spillefilmen «After Yang», med Colin Farrell i hovedrollen, en indiefilm med rundt ti millioner dollar i budsjett, som etter planen skal være klar på nyåret.

– Når folk står og ser i monitor på hvordan jeg komponerer eller lyssetter, tenker jeg på alle som har lagt så mye tid og energi i denne filmen. Og så håper jeg de liker det de ser.

RASTLØST ANSLAG. Hvis livet til Benjamin Loeb var et manus, ville man sagt at det hadde et rastløst anslag. Han er halvt kanadisk, men ble født i Nairobi, hvor han bodde til han var tre år. Derfra flyttet de til Arendal, så til Asker, så til Latvia da han var fem, før det bar tilbake til Asker og jordene på Hvalstad.

– Jeg har aldri sittet helt stille. Det har vært frem og tilbake, frem og tilbake, hele livet. Jeg vet ikke helt hvor hjem er, eller hvor jeg hører til, har ikke et anker som holder meg fast.

Men han så mye på film på vhs, og den han husker aller best, den første filmen som virkelig traff ham, var «Den svarte hingsten» fra 1979.

– Den gikk på repeat. Bildene sitter inngravert i hjernen, de ligger der som en suppe av bilder. Den filmen hadde sikkert en underliggende betydning for at jeg ble filmfotograf, siden den fortsatt ligger der. Den representerte nok en følelse jeg fikk lyst til å gjenske i noe annet.

Det var på Hvalstad – når han ikke var opptatt med å stjele lighetere på Joker og tape dem sammen til små brannbomber og bære dem inn i skogen – at han laget sine første filmer. Med lånt kamera spilte han og kameratene inn små skifilmer på de snødekte jordene.

– Jeg og en kamerat fortsatte å filme, og på videregående laget vi en dokumentar om svevestøv. Av alle ting. Det begynte et eller annet da. Jeg bestemte meg tidlig for at jeg ville ut av Skandinavia.

EN BESTEMT FØLELSE. Etter videregående, og ett år på Noroff, kom han inn på en kunsthøgskole i Vancouver, hvor utstyret var gammelt, og han spleiset og tapet film for hånd. Da han ikke var på →

↓
Benjamin Loeb
Norsk filmfotograf

loebben.com

Født i 1987 i Nairobi, Kenya.
Utdannelse fra Noroff og Emily Carr University of Art and Design i Vancouver (2007–2011)

Har filmet reklamer for blant annet Nike, Facebook og British Airways
Jobbet som filmfotograf på fem spillefilmer, blant dem «Hello, Destroyer» (2016), «King Cobra» (2016) og «Mandy» (2018) med Nicolas Cage.

Spillefilmen «After Yang» med Colin Farrell kommer til neste år.

På *Variety*s liste over de ti mest lovende filmfotografene.

Jeg er nok ikke så interessert i lys eller visuelt pene ting, ting kan gjerne se stygt ut

BENJAMIN LOEB — filmfotograf

→ skolen, sendte Loeb og to kamerater eposter til band og spurte om de kunne lage musikkvideoer gratis. De skrev også manus og laget kortfilmer med skuespillere de fant på rubrikkannonseretstedet Craigslist.

– Vi hadde hverken mye penger eller bra utstyr, men vi var alltid proaktive. Vi ringte til Panavision og spurte om å låne kamera så billig som mulig, og som siste løsning ringte jeg til pappa og spurte om å låne 2000 dollar. Jeg sa han skulle få stå på rulleteksten som produsent, og få «investeringen» tilbake når filmen var ferdig. Han har faktisk fått tilbake alt gjennom premiepenger filmene vant.

Loeb brukte ett år på å lete etter optikk, tok opp forbrukslån på 180.000 kroner og fløy til London for å kjøpe et sett gamle Cooke-linser, brukt av den nå avdøde fotografen til Gus Van Sant. Og etter hvert skaffet han seg to anamorfiske linser, en type optikk som ble brukt på store actionfilmer på 1970-, 1980- og 1990-tallet, blant annet «Star Wars».

– Jeg ville ha et bestemt uttrykk, en bestemt følelse i bildene mine. Anamorfiske linser skaper et bilde som ikke ser helt realistisk ut, det kan nesten føles som et maleri. Dette var rett før bruken av slike linser eksploderte igjen, og det var ikke så vanlig at de ble brukt på mindre prosjekter. Så da vi la ut filmene på Vimeo, ble andre imponerte over hvordan jeg fikk den *looken* i bildene. Det så annerledes ut, som gjorde at folk la merke til det jeg laget og sendte meg meldinger om andre prosjekter.

Han fortsatte med å lage musikkvideoer og kortfilmer, tre av dem ble antatt til Toronto internasjonale filmfestival, og han fortsatte med å reise hjem til Norge hver sommer for å besøke familien og jobbe på Kiwi.

– Musikkvideoene og kortfilmene formet stilen min som gjorde at jeg senere fikk jobber. Jeg tror folk så en rød tråd, at jeg hadde en smak og en stil i arbeidet mitt.

BLODIG THRILLER. Et gjennombrudd kom med spillefilmen «Mandy», som brakte Loeb til Cannes i 2018 og skaffet ham en nominasjon som beste filmfotograf under Independent Spirit Awards, en av de største prisutdelingene for uavhengig film i USA.

«Mandy» er en thriller, og rommer både øks, armbrøst, demoner på motorsykler og en blodig Nicolas Cage i underbuksen.

– Det var interessant. Veldig. Jeg trodde han skulle klage mye mer. Han satt fastbundet til et gjerde i underbuksen i regnet i tre dager. Men han ga alt, han. Det er alltid *nerve wrecking* å jobbe med mennesker med så mye erfaring, spesielt når jeg er så ung selv. Man må føle seg frem, det er ikke alle som ønsker å slå av en prat, for å si det sånn.

Filmen ble spilt inn om sommeren i Belgia, men Loeb så ikke dagslys på 20 dager. Innspillingen foregikk i mørke, kalde skoger, fra syv på kvelden til syv om morgenen.

– Jeg hadde mange øyeblikk der jeg tenkte: «Hvorfor er jeg her, hva har jeg gjort?» Jeg var redd for hvordan filmen kom til å bli, den var så langt fra min «etablerte» stil som det var mulig å komme. Men det er den filmen som har betydd mest for meg.

– Hva kjennetegner deg som filmfotograf?

– Jeg er nok ikke så interessert i lys eller visuelt pene ting, ting kan gjerne se stygt ut. Det finnes mye vakkert i det ufine. Jeg er mer interessert i hvordan du bruker kamera, hvor det plasseres, hvordan det beveges, og hvordan man går inn og ut av en scene. Dette er tross alt språket vårt som fotografer, på lik linje med lys og visuell estetikk. Når jeg ser på et bilde, handler det først og fremst om bildet trekker meg inn. Er det noe der jeg ønsker å se på?

Han er glad i vide bilder, sier han, hvor man holder seg litt på avstand.

– Du trenger ikke være tett oppi ansiktet på et menneske for å forstå hvordan det føler seg. Det man ikke ser, danner du i hodet selv. Du trenger ikke se alt. Hvis du filmer en scene, ligger det kanskje noe på bordet på den andre siden av rommet. Du får vite mye fra alt det andre rundt mennesket også. Gjennom detaljene kan du ane hvordan dette mennesket lever. Og det synes jeg er fantastisk fascinerende, hvor mye et bilde kan si.

Han tenker seg om.

– Som fotograf er jobben min å ta bildene og være med på å danne det visuelle språket, men det er ikke det mest interessante. Det mest interessante er hvordan bildene kan dra deg inn i noe helt uventet. **D2**

↑ Minimalistisk.

– Som filmfotograf er jeg enkel i tilnærmingen min. Minimalistisk. Jeg bryr meg egentlig ikke så mye om lys, eller at bildene skal se kule ut, sier Loeb.